

по-близо, тя се промъкна между него и зида и избѣга на другия край. Следъ това, както правятъ конетѣ, когато сж уплашени, тя се обърна съ очи къмъ опасността, наостри уши, дори пристѣпи малко, загледа се и за-прѣхтѣ силно, като че хъркаше. Надъ чер-нитѣ ѝ свѣтнаха очи падаше кичурѣ черна грива.

Докато Айа бѣгаше насамъ-нататѣкъ, чер-ната кобилка оставаше по-спокойна, по-сдър-жана. Но тя винаги отиваше тамъ, дето бѣше Айа, следваше я, държеше се близо до нея, като че искаше да я успокои и заварди. Ва-силѣ бѣше казалъ, че дветѣ кобилки били сестри и че Айа е по-малката. На другия день ги впрегнаха въ каруцата, за да ги научатъ да теглятъ. Въ таково равно поле, каквото бѣше полето около чифлика, това не бѣше мжчна работа. Айа се противѣше, скачаше, разтърсваше глава. Понѣкога тя се мѣташе напредъ и се изправяше на заднитѣ си нозе, или се отпущаше и искаше да легне. Ударитѣ на камшика и виковетѣ на слугитѣ я подлу-дваха. Освенъ юздитѣ, които държеше чичо Митушѣ, Айа бѣше вързана съ дълго вжже за врата, това вжже го държеше единѣ слуга и съ него или я възпираше, или я оправяше въ пжтя, когато искаше да кривне настрана. Съ сжщо таково вжже бѣше вързана и чер-ната кобила, но отъ него не стана нужда.